

En homenatge al bisbe Joan Carrera

Ds, 31/10/2009 per Homenatge cívic...

[Joan Carrera](#)

Manel Cardenya, de Cruïlla de Debat

Publicat l'11 d'octubre de 2008 a [Església Plural](#)

Era un goig veure dilluns al matí la Catedral de Barcelona, plena de gom a gom per assistir a la missa exequial en sufragi del bisbe Carrera. Tota mena de gent s'hi aplegava. El més impressionant era veure el testimoniatge de centenars de sacerdots procedents de tot Catalunya que amb la seva presència l'homenatjaven i expressaven així que compartien el seu mestratge. Mestratge que empalmava amb el de les grans figures de la nostra Església catalana: Torras i Bages, Vidal i Barraquer, Carles Cardó, Escarré, Torrella, Jubany, Deig, Camprodon i molts d'altres, personalitats totes elles que ha deixat una petjada espiritual inesborrable.

Ell hi enllaçava i de tot el seu testimoni crec que cal assenyalar un aspecte que jo no he vist prou recollit en totes les ressenyes que s'han publicat: és la simbiosi entre religió catòlica, catalanisme, justícia social i democràcia. En efecte, ell va seguir la petja de tots aquests gran exemples però també la de Dom Sturzo, Jacques Maritain i Emmanuel Mounier amb la elegància de distingir però no de separar, l'acció temporal, política, de l'acció espiritual, religiosa.

Ell sabia que només les persones poden fer la mediació entre els valors implícits en la doctrina cristiana i compilats d'una manera o altra en la Doctrina Social de l'Església, i el fer-ne realitat o almenys d'intentar dur-la a la pràctica. Això correspon al laic cristià el qual en totes les seves accions hauria d'inspirar-se en els continguts socials de la seva fe, militi on militi, ja que en cada cristià hi ha un mínim comú denominador que el caracteritza. Com que ho veia així no s'estava de promoure grups l'objectiu dels quals fos la motivació de les persones envers l'acció política i social: Grup Sant Jordi de Promoció i Defensa dels Drets Humans; Equips de la Pastoral Política i de la Comunicació, federat a la Federació de Cristians de Catalunya...

El seu amor a la pàtria el feu participar en tota MENA d'iniciatives, totes elles vinculades també amb l'acció pastoral tant en temps de clandestinitat com en els de la democràcia: Revista Oriflama; Editorial Nova Terra, acollida de grups resistents a la parròquia de Sant Isidre a l'Hospitalet del Llobregat; la seva amistat amb polítics com Anton Cañellas i Jordi Pujol; la seva militància durant un temps a UDC i els seus esforços per unir-los en iniciatives conjuntes; la seva dedicació més recent a la revista Catalunya Cristiana i a Ràdio Estel... A tot arreu hi deixà aquesta petja del denominador cristià i el respecte a la llibertat de les persones i del diferents grups.

Lamentava, però, molt profundament, la situació que a Catalunya està experimentant el cristianisme i concretament el catolicisme, caracteritzat per la discòrdia entre els grups a causa de la crítica que, sense contemplacions, ens llencem els uns als altres, tot destacant-ne les diferències i no volent veure els punts de contacte que són molts i, de llarg, els més importants. Deia que així no arribaríem enlloc.

La manifestació multitudinària de gent, de prelats, de sacerdots, que es va congregar a la Catedral per acomiadar-lo ha de tenir conseqüències perquè és molt important que el seu testimoniatge sigui recollit i que la seva mort sigui un revulsiu que faci possible que tots plegats fem possible el somni del bisbe Joan.